

Evangelhia zilei de duminică: Duminica Floriilor

Comentariu la Duminica Floriilor (Ciclul C). În Săptămâna Mare, Isus dorește să intre în orașul sufletului nostru. Să ne dorim să-L primim cu umilința măgărușului și cu ramurile de palmier, cu o inimă deschisă spre sacramente, având grijă de lucrurile mici, cu un zâmbet și în slujirea celorlalți.

Evangelhie (Lc 19,28-40)

După ce a spus acestea, a pornit înainte, urcând spre Ierusalim.

În timp ce se apropia de Betfaghe și Betania, lângă Muntele numit al Măslinilor, a trimis doi discipoli, spunându-le: „Mergeți în satul dinaintea voastră și, când veți intra, veți găsi un măgăruș legat, pe care nici un om nu l-a încălecat: dezlegați-l și aduceți-l! Dacă vă va întreba cineva: «De ce îl dezlegați?», îi veți răspunde astfel: «Domnul are nevoie de el»”.

Când au plecat cei trimiși, au găsit după cum le-a spus. În timp ce ei dezlegau măgărușul, stăpânii lui i-au întrebat: „De ce dezlegați măgărușul?” Atunci ei au răspuns: „Domnul are nevoie de el”.

Apoi l-au adus la Isus și, aruncându-și hainele peste măgăruș, l-au urcat pe Isus deasupra. Pe când el înainta, își aruncau hainele pe drum.

Ajungând aproape de coborârea Muntelui Măslinilor, toată mulțimea discipolilor, bucurându-se, a început

să-l laude pe Dumnezeu cu glas puternic pentru toate minunile pe care le-au văzut, spunând:
„Binecuvântat cel ce vine, regele, în numele Domnului! Pace în cer și glorie în înaltul cerurilor!”

Atunci unii farisei din mulțime i-au spus: „Învățătorule, muștră-ți discipolii!”

Dar el le-a răspuns: „Vă spun, dacă aceștia vor tăcea, vor striga pietrele”.

Comentariu la Evanghelie

Această duminică este considerată de liturgia Bisericii drept „Duminica Floriilor în Pătimirea Domnului”, pentru că se comemorează intrarea lui Cristos în Ierusalim pentru a împlini Misterul Său Pascal. De aceea, din cele mai vechi timpuri, se citește două evanghelii în această zi.

Așa cum explică Papa Francisc, „această celebrare are un dublu gust, dulce și amar, este una de bucurie și de durere, pentru că celebrăm intrarea Domnului în Ierusalim, aclamat de discipolii Săi ca rege, dar în același timp se proclamă solemn relatarea evanghelică a pătimirii Sale. De aceea, inimile noastre simt acest contrast dureros și trăiesc într-un fel ceea ce a simțit Isus în inima Sa în acea zi: ziua în care s-a bucurat împreună cu prietenii Săi și a plâns pentru Ierusalim”[1].

Benedict al XVI-lea observă că pasajul intrării triumfale „este încărcat de referințe misterioase”[2]. Din versiunea lui Luca putem remarca câteva dintre ele. Pe de o parte, Isus coboară de pe Muntele Măslinilor dinspre Betfaghe și Betania, locuri de unde se aștepta venirea lui Mesia. Cu instrucțiunile precise despre măgăruș, Isus își exercită dreptul regilor de a cere un

animal pentru uzul personal. David a poruncit ca fiul său, Solomon, să fie dus pe propriul său măgar pentru a fi uns ca rege (1Rg 1,33). Măgărușul era legat, așa cum Iacob a prezis că va face Iuda (Gen 49,11).

Pe de altă parte, mulțimea așternea hainele în fața lui Isus, așa cum obișnuiau să facă locuitorii Ierusalimului în cinstea regilor (2Rg 9,13). Mulțimea, plină de bucurie, începe să cânte pentru Isus o versiune a Psalmului 118:

„Binecuvântat este regele care vine în numele Domnului!”. Și spuneau: „Pace în cer și glorie în înălțimi”, cuvinte ce ne amintesc de cântarea îngerilor la nașterea lui Isus în Betleem (cf. Lc 2,14), orașul regelui David și al lui Mesia.

Fundalul mesianic al acestor evenimente nu a scăpat fariseilor, care, scandalizați, i-au cerut lui Isus să-i mustre pe discipolii Săi. Dar

Învățătorul le arată cât de împietrite le erau inimile. Semnele mesianice erau atât de evidente încât, chiar dacă discipolii ar fi fost reduși la tăcere, pietrele ar fi strigat în cinstea Lui. Și, de fapt, după cum explică un Părinte al Bisericii, „odată ce Domnul a fost răstignit, cunoscuții Lui au tăcut de frică, dar pietrele și stâncile L-au preamărit: când El Și-a dat duhul, pământul s-a cutremurat, pietrele s-au sfărâmat și mormintele s-au deschis”[3].

„Așa cum atunci Domnul a intrat în Cetatea Sfântă pe spatele unui măgăruș – spune Benedict al XVI-lea – tot așa Biserica Îl vede mereu venind din nou sub umila înfățișare a pâinii și vinului”[4]. De aceea, scena Duminicii Floriilor se repetă într-un fel și în viața noastră. Isus se apropie de cetatea sufletului nostru pe căile lucrurilor obișnuite: în sobrietatea sacramentelor, sau prin șoapte blânde, precum cele indicate

de Sf. Josemaría în omilia sa despre această sărbătoare: „îndeplinește-ți datoriile cu punctualitate; zâmbește celor care au nevoie de asta, chiar dacă tu ai sufletul îndurerat; dedică fără rezerve timpul necesar rugăciunii; vino în ajutorul celor care te caută; practică dreptatea, lărgind-o cu harul carității”[5].

În acest episod, putem contempla cu Sf. Josemaría și figura măgărușului: „Sunt sute de animale mai frumoase, mai agile și mai crude. Dar Cristos s-a uitat la el, ca să se prezinte ca rege în fața poporului care-L aclama. Pentru că Isus nu știe ce să facă cu viclenia calculată, cu cruzimea inimilor reci, cu frumusețea strălucitoare dar goală. Domnul nostru prețuiește bucuria unei inimi tinere, pașii simpli, vocea fără prefăcătorie, ochii curați, urechea atentă la cuvintele Sale de dragoste. Așa domnește El în suflet”[6]. Cel care Îl primește pe Isus

cu umilință și simplitate, apoi Îl poartă cu el pretutindeni.

[1] Papa Francisc, *Omilie*, Duminica Floriilor 2017.

[2] Benedict al XVI-lea, *Isus din Nazaret. De la intrarea în Ierusalim la Înviere*, Galaxia Gutenberg, 2012, p. 13s.

[3] Beda, *Catena Aurea*.

[4] Benedict al XVI-lea, *Isus din Nazaret. De la intrarea în Ierusalim la Înviere*, Galaxia Gutenberg, 2012, p. 21.

[5] San Josemaría, *Este Cristos care trece*, nr. 77.

[6] *Ibídem*, nr. 181.

Pablo M. Edo // Grant Whitt -
Unsplash

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-duminica-duminica-
floriilor/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-duminica-floriilor/) (10.08.2025)